No. 2882 Woensdag 23 Sept. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

TERUG NAAR GOD

Wij Katholieken leren, dat God uit het kwade het goede weet te trekken; en zo is het zeker een goed dat uit de huidige vervolging tegen het Christendom in Duitsland, een groot deel der oprechte Godzoekers hebben begrepen, dat zij als één leger tegen het aanstormend ongeloof, zich hebben te verenigen en aaneen te sluiten.

Een zeer sterke vereniging van Joden, Protestanten en Katholieken bestaat er reeds in de Ver. Staten, met zelfs een eigen persbureau.

Al hebben we hier op Curaçao geen georganiseerd ongeloof, het atheisme wat door particulieren in woord en leven wordt verspreid, heeft ook hier zijn funeste invloed. Hoevele der zich noemende protestanten alhier, belijden nog een God? Hoevele Joden en Katholieken, die niet meer de praktijk van wet en geloof belijden, glijden langzaam maar zeker af naar het moderne ongeloof? Hoe wordt dit ongeloof gepropageerd in de moderne vermaken, vooral het badleven. Hierbij moeten we dan vooral niet vergeten de negatieve houding in gesprekken en pers, waar opvallend het woord God vermeden wordt. We beluisteren hier een nog godlasterlijker kreet, als het bekende woord: „Wij willen niet dat Deze over ons regere."

In verschillende landen, vooral in Nederland is er dan ook een machtige beweging ontstaan voor „Terug naar God". Z. H. de Paus heeft in zijn jongste radiorede dit woord over de wereld uitgeroepen als de enige redding voor de wereld uit haar chaotische en haast wanhopige toestanden. Ook niet-katholieke geestelijken, die de basis der menselijke vastheid zien ondergaan, herhalen het in redevoeringen en geschriften als de enige uitkomst voor de menselijke lotgevallen.

Op de jongste Nederlandse Katholiekendag is de gedachte uitgewerkt en toegepast op de voortgaande gebeurtenissen, en niet opgeloste vragen van deze tijd. Het Nederlandse Episcopaat heeft het niet gelaten bij herderlijke brieven tegen de moderne dwalingen, maar ook aan het volk 'n positieve actie gegeven voor de weder-beleving van het Godsgeloof. Het Comité der Katholieke Actie voor God gevestigd in het seminarie Hageveld, leidt deze actie, welke massaal werd ingezet door de geregelde gratis verspreiding in 1.200.000 exemplaren van een op de grote menigte berekend vliegend blad, de uitgave van goedkope apologetische brochures, een moderne propaganda.

Het is voor onze lezers wel eens van belang kennis te nemen hoe Nederland voorgaat in de toepassing van het nieuwe initiatief tegen de godlozen-beweging, die de oude christelijke wereld tracht te overrompelen, en tegen de vrijdenkers en andere verenigingen, die ronduit de bestrijding van God hebben vastgelegd in hun statuten. Onverzoenlijk tegen de kwade trouw tracht de katholieke actie voor God alle goedwillenden te verenigen en haar een liefdevolle gids in geestelijke en stoffelijke noden te zijn.

De katholieke actie „Voor God" is geen nieuwe vereniging — aldus het pas uitgekomen, keurige vlugschrift over wezen en doel der vereniging. Voor zover dat mogelijk is, tracht zij haar doel te bereiken door bemiddeling van de reeds bestaande verenigingen. Als centraal orgaan heeft het bureau van de actie een dienende functie. Door het geven van inlichtingen, door steun, door het stimuleren en het verenigen van initiatieven wil de actie alles, wat op haar veelomvattend gebied in het gehele land geschiedt, zo effectief mogelijk maken. Slechts waar de krachten ontbreken, poogt zij zelf actie te voeren.

Iedere christen, ieder gezin, iedere vereniging werke inderdaad op eigen terrein en volgens eigen methode. Een te sterk gecentraliseerde organisatie zou nimmer het succes kunnen boeken, dat geheel christelijk Nederland bereiken kan.

Terwijl tal van verenigingen op eigen terrein actie voeren, terwijl de plaatselijke comité's groots opgezette bijeenkomsten organiseren en in eigen kring het vuur levend houden, worden op het centraal bureau te Heemstede de gegevens verzameld, waarvan de gehele actie op de duur zal profiteren. Alle bewegingen, die in de laatste tijd tegen God en het geloof in God zijn ondernomen, vinden hun neerslag in een rijk voorzien archief, dat door het geven van inlichtingen en door publicaties van allerlei aard aan de landelijke actie wordt dienstbaar gemaakt. Dagelijks verlaten tal van brieven het bureau. Iedere brief betekent een nieuwe relatie, ieder adres betekent een nieuwe kern, waaruit de actie „Voor God" een nieuwe werkzaamheid begint.

Reeds tal van verenigingen en plaatselijke comité's hebben met het bureau van de actie of met de diocesane centrales overleg gepleegd. Tal van plannen werden opgesteld, tal van adviezen gegeven. Door middel van het centraal bureau hebben verenigingen, die ieder voor zich het gestelde doel maar moeilijk konden bereiken, zich aaneengesloten tot een offensief, dat anders nooit verwezenlijkt had kunnen worden.

Al is de katholieke actie „Voor God" wel het meest bekend geworden door haar uitgaven, het bureau van de actie is niet uitsluitend een uitgeverij. Het uitgeven van vlugschriften en brochures is een zeer belangrijk deel van de werkzaamheid van dit bureau, maar toch niet meer dan een onderdeel. De reeds vermelde vliegende bladen vormen in samenwerking met de parochies een meer geregelde actie ter verspreiding huis aan huis. Totnogtoe verschenen ze onder titels, die reeds op zich de richting der religieuze vernieuwing karakterseren: „God... of niets; God, Gezin, Maatschappij; Naar een betere wereld; Een gezonde ziel in een gezond lichaam enz. Op aanvraag worden de vliegende bladen aan de parochie-geestelijken gratis toegezonden, al is een tegemoetkoming in de kosten natuurlijk welkom, want hoe ruimer financiën de beurs van priester en leek aan deze moderne actie ter beschikking stelt, hoe breder de velden zijn, die zij met haar zegen bestrijken kan. En al is de propaganda nog niet geheel ingeschoten — hier en daar werd, en niet ten onrechte, kritiek gehoord tegen de smakeloosheid van een paar uitgaven — gaandeweg groeit dit alles naar het ideaal van inhoud en vorm, dat zich de leiders hebben voorgesteld.

Als het waar is, dat God is teruggedrongen in kerkgebouwen en huiskamers, dan moeten wij Gods Naam weer uitdragen in de straten en op de pleinen. Op 400 stations zullen de treinreizigers het affiche zien, vervaardigd door de kunstenaar H. Bijvoet. Een grote foto van deze plaat staat in 't Juli-nummer van 't maandblad der Nederlandse Spoorwegen. Het „terug naar God" moet te lezen zijn niet alleen in kerkportalen, maar in winkels en wachtkamers, achter de vensters, waar mensen komen, die nog hongeren en dorsten.

Zelfs van daken en gevels wordt Gods naam in vlammende lichtletters verkondigd. Op het Koningsplein te Amsterdam kan men reeds lezen: „Denkt aan God", „Vertrouwt op God". Andere steden zullen spoedig volgen. Op de Sint Nicolaaskerk tegenover het Centraal Station van de hoofdstad straalt een lichtend kruis, dat zichtbaar is tot in de verste hoeken van het IJ.

In meer dan duizend kerken werden predikaties en conferenties over de positieve strijd tegen de godloosheid gehouden. Een tentoonstelling, welke verzorgd wordt door de tentoonstellingsactie van de Nijmeegse studenten, trekt van stad tot stad. Wellicht zullen in de toekomst goed geredigeerde Fabriekskranten worden uitgegeven, terwijl overwogen wordt de inrichting van de Fabrieksbibliotheken. Ook bestaat er plan, om een reeks van gramofoonplaten te brengen, waarop een bekend spreker kort en duidelijk de geloofsproblemen in deze tijd behandelt. En geleidelijk worden de K.R.O., — die met grote onbaatzuchtigheid 't gemeenschappelijk doel bevordert — de perspropaganda, toneel en film ingeschakeld.

Nederland mag zich geluk wensen met dit grootse, moderne, apologetische apparaat, dat met evenveel toewijding als volhardende bekwaamheid wordt geleid.

Cesaren-Waanzin

Schaterlachend wees Nero, op de elleboog aan tafel aanliggend, op een zijner tafelgasten, die op een rustbed niet ver van het keizerlijke triclinium, waarop de Cesar, genoot van de spijzenweelde, welke de keizerlijke hofmeester in een onafgebroken reeks liet aandragen, terwijl de keldermeester telkens weer de drinkschalen met de meest uitgelezen wijnen deed vullen.

Hihihi! Hahaha! Héhéhé!

Het keizerlijke lachen deed het stemmengeroezemoes in de grote eetzaal verstommen. Aller ogen volgden de uitgestrekte vinger, die op Catullus, een gunsteling van Nero gericht was. „Goddelijke Cesar — sprak deze — heb de goedheid mij te zeggen, waarom mijne nederigheid zozeer uw lachlust wekt. Een voorrecht, dat ongetwijfeld alle disgenoten mij zullen benijden." Op deze woorden volgden applaus en andermaal klonk het keizerlijke lachen.

„Waarom? Omdat ik er zo'n verschrikkelijke pret in heb te denken, dat ik jou direct kan laten worgen!"

Catullus werd doodsbleek — maar na enkele seconden klapte hij in de handen en de gasten haastten zich het applaus over te nemen. Het koor, dat door het keizerlijke lachen en de vraag, die er volgde, ook tot zwijgen was gebracht, hervatte de onderbroken triomfzang en de gasten feestten voort!

Het zou bijna twintig eeuwen duren eer psychiaters en pathologen dit geval van Cesaren-waanzin onder de loupe gingen nemen, zo lang, dat de menigte niet eens meer weten zou wat een cesar is en dat tenslotte een keizer, een caisar, een cesar is. De „Kaizer i Hind" is nog een

BRUILOFT TE NIAGARA. Amerika's jongste vinding. Gehuld in dikke oliehuiden wordt een Amerikaans paartje getrouwd door een geestelijke voor de machtige wateren van de Niagara. In het midden voor de geestelijke ziet men de bruid en bruidegom.

De Geheimzinnige Moord

III

(In de vorige aflevering zijn enige regels door elkaar geraakt. Daarom geven wij hier de drie laatste alinea's opnieuw.)

Een van de twee Portugezen, die nu gevangen zaten, had reeds vroeger hierop aanspraak gemaakt, omdat hij beweerde, dat de Spanjaard gedurende diens ziekte hem beloofd had, dit schrijn aan hem te zullen vermaken als eeuwigdurende gedachtenis.

Maar hij kon niemand aanwijzen, die van deze belofte getuige geweest was, dan de tweede gevangen Portugees. De gouverneur vond deze leugen wel wat te doorzichtig en de brutaliteit van deze dieven maakte hem woedend. „Lelijke huichelaars", riep hij hen toe, „eerst hebben jullie me al 100 patacones in de hand gestopt om heilige Missen te laten opdragen voor de zielerust van de overledene, en nu dit nog!"

Dat was werkelijk gebeurd. Toen op de bewuste morgen van de moord een van deze twee Portugezen vergunning was komen vragen voor de begrafenis, had hij meteen de gouverneur 100 patacones gegeven voor heilige Missen, zoals dat bij katholieken gewoonte is. De gouverneur, een gemoedelijk man, had gezegd, waar de pater bijstond: „O, dat is goed, ik zal er wel voor zorgen; ik heb hier een pater, die het zo wel heilige Missen voor de overledene zal lezen, als ik wens".

Beiden dachten toen dat de geldstukken een legaat waren van de Spanjaard, maar in werkelijkheid was het een schijnheilige geste om hun misdaad te maskéren.

Kort na de gevangenneming van de dieven en de inbeslagname van de goederen, kreeg de pater ook zijn zilveren wijwaterkannetje en zijn rituale romanum (officieel gebedenboek voor priesters) terug. Hij was n.l. bij de overledene geroepen om de gebeden en ceremoniën voor de begrafenis aan huis te komen zeggen en had beide genoemde dingen, niets kwaads vermoedend, laten staan. Men zou het in de loop van de dag wel bij hem terugbrengen, hadden ze gezegd. Maar een paar uur later werd de moord en diefstal bekend en hadden de soldaten in hun ijver bij de huiszoeking ook zijn kannetje en gebedenboekje buit gemaakt in ten paleize van de gouverneur gedeponeerd. De pater vertelde de vergissing met een bedrukt gezicht aan de gouverneur, die heimelijk plezier had in het misverstand, maar toch aanstonds de priester het zijne liet teruggeven.

Kort daarop was een slaaf bij de gouverneur verschenen, die tegen zijn eigen meester, een Portugees, getuigde, dat hij deze met een andere Portugees en twee Joden, waarvan hij de namen noemde de Spanjaard gedurende zijn ziekte een kop chocola gegeven hadden met kwik-sublimaat (in het Spaans soliman) en hem zo hadden gedood.

De getuigenis van deze slaaf werd echter niet als afdoende beschouwd, aangezien het van een slaaf afkomstig was, die dikwijls van zijn heer met de zweep had gehad en nu misschien uit wraak vals getuigde. Maar het wekte wel een sterk vermoeden bij de gouverneur en hij gaf heimelijk bevel aan zijn dokter, Jan Schirowsky, uit de apoktheek drie soorten vergif te halen, waarvan één soliman moest zijn. Toen de dokter met de vergiften kwam, toonde de Gouverneur ze aan de slaaf en vroeg, of hij er het vergif bij zag, dat zijn heer aan de zieke had toegediend. De slaaf wees aanstonds de soliman aan en zei: „Dit is het; mijn baas had het voortdurend nodig voor zijn goudsmederij."

Dat klopte dus. Maar de slaaf voegde er nog meer bizonderheden aan toe. Toen de zieke, na het drinken van de vergiftige chocola niet snel genoeg stierf, hadden de mannen hem gewurgd.

De Spanjaard, die na de eerste lijkschouwing in de kist, begraven was, werd nu, vier en twintig uur na de begrafenis, op bevel van de gouverneur weer opgegraven en aan een nieuw onderzoek van de dokter onderworpen. Deze liet weten dat de lippen van de dode zwart waren geworden en dat de hals gele en rode plekken vertoonde. De verschijnselen leverden geen afdoend element, maar konden krachtens een natuurlijk proces ontstaan zijn.

Het werd er niet gemakkelijker op. Het viel de pater nu pas op, dat hij, toen hij de gebeden voor de overledenen verricht had, wel driemaal had moeten vragen of hij het gezicht eens zien mocht, want dat was bedekt met een doek. Onder voorwendsel, dat er reeds bederf optrad namen ze tenslotte even de doek weg en legden die er dadelijk weer op. Daar zou toch wel iets meer achter gezeten hebben.

Intussen kwam er weer een ander gegeven binnen, ditmaal van de zijde van een Joodse dokter, die de Spanjaard gedurende diens ziekte verpleegd had en Acosta heette. Deze verklaarde dat de zieke aan een syncope overleden was. De gouverneur krabte zich bedenkelijk achter de oren en keek Schirowsky eens aan. Deze knikte, dat 't in orde was. Hij wist heel goed wat syncope was, maar liet wel merken dat hij er 't zijne van dacht. Het mocht theoretisch gesproken al heel goed mogelijk zijn, dat de Spanjaard aan een syncope gestorven was, maar waarom hadden de Joden die gevangen genomen waren van dat niet dadelijk van de uitspraak van deze geneesheer melding gemaakt?

De gouverneur liet zich dan ook niet van de wijs brengen en liet de Joden duidelijk merken, dat ze in zijn achting een heel eind gedaald waren. De Rabbi verbande nu voor zijn fatsoen de Joodse geneesheer uit de Synagoge.

Intussen had Jacob Beck (hoe en van wie, dat weet niemand) er de lucht van gekregen, dat in het huis van een zekere Jood iets achtergehouden werd, wat aan de overleden Spanjaard had toebehoord. Hij ging er heen met de kapitein en enige soldaten van het garnizoen om huiszoeking te houden. Toen men aan bepaald kistje kwam en dit wilde openen, zeide de vrouw van de Israeliet, dat zij dit te goeder trouw had aangenomen van de Joodse vrouw die nu in de gevangenis zat en dat zij meende dat er niets anders in zat dan linnengoed. Het kistje werd opengemaakt en onderzocht en er zat inderdaad linnengoed in, doch niet van de Joodse dame, maar van de Spanjaard, plus een aantal kostbare stenen die er tussen verborgen zaten. Terwijl de huiszoeking plaats had, waren alle Israelieten van Curaçao langzamerhand voor de deur samengestroomd en riepen wee en ach en klaagden en lamenteerden om het hardst, om het medelijden van de gouverneur gaande te maken en diens hart te vermurwen. Maar dat was eerder gezegd dan gedaan. Deze gouverneur had van zijn vader Mathias Beck, eveneens gouverneur van Curaçao, een ingeboren antipathie tegen al wat Jood was, geërfd (aldus vlg. het dagboek: zie onderstaande nota.) en zij werden streng gestraft. Had zijn vader hen met roeden gegeseld, het had er veel van dat de zoon hen met schorpioenen zou geselen.

De Joden woonden toen nog in de omgeving van het tegenwoordige Bleiheim en Jacob Beck waakte er zorgvuldig voor dat zij geen vierkante voet grond in eigendom kregen in enig ander stadsgedeelte om er een woonhuis te bouwen. Als hij gekund had, zou hij hen van alle burgerrechten beroofd en van het eiland verbannen hebben, maar de Joden stonden onder bescherming van de Hoogmogende Heren van de West Indische Compagnie.

Maar om op ons verhaal terug te komen: De gouverneur vond dat er langzamerhand bewijzen en aanwijzingen genoeg voor de moord en de diefstal aanwezig waren en achtte nu de tijd gekomen om de gevangenen een voor een op de pijnbank een bekentenis af te persen. Eerst kwam een van de Portugezen aan de beurt. Zodra de pijn hem te erg werd, bekende hij alles wat men maar wilde, maar verklaarde later, dat al zijn bekentenissen gelogen waren en dat hij maar wat gezegd had om van verdere folteringen verschoond te blijven.

Na de Portugees werd de Joodse vrouw gepijnigd, maar deze liet zich niets afpersen en bekende niets, integendeel, zij ontkende alles. Maar de stakker had buiten de waard gerekend, want toen haar man op de pijnbank gelegd werd, bekende deze alles, nog voor hij de eerste pijn gevoeld had. „Waarom wilt ge me folteren en een dubbele dood aandoen, zo sprak hij, ik beken alles en geheel naar waarheid: Mijn vrouw en ik hebben het vergif aan de twee Portugezen gegeven om in de chocola te mengen voor de Spanjaard, met de bedoeling om na diens dood al zijn eigendommen onderling te verdelen."

Het hoge woord was eruit! Eindelijk! Na deze bekentenis werd de Jood naar de gevangenis teruggebracht met zijn vrouw en de Portugees. De tweede Portugees was niet eens aan de beurt gekomen.

Het vonnis kon nu binnen afzienbare tijd tegemoet gezien worden, maar op het ogenblik waren het andere dringende zaken, die de gouverneur geheel in beslag namen, want een convooi van vijftien schepen stond op het punt terug te keren naar Holland en Zeeland. Er moesten heel wat brieven geschreven worden en dat vorderde veel tijd.

Ook de pater had het ineens geweldig druk, want zo weinig als hij anders biecht hoefde te horen, zo velen waren er nu, die de grote reis over de oceaan niet durfden aanvangen, zonder een voorafgaande grote schoonmaak van hun geweten.

M. L.

(Dit verhaal is samengesteld volgens het eigenhandig geschreven dagboek van de Jesuit, Michael Schabel, de eerste Missionaris op Curaçao 1704 — 1713.)

der zeldzame overlevenden van dit soort — op het ogenblik zit hij als King George tevens op de troon van Old Engeland. Maar al zijn de keizers uiterst zeldzaam geworden, de cesaren-waanzin is er nog in onze dagen. Op het ogenblik is doctor Myrion Germanov, die nog net op tijd uit Rusland wist weg te komen, bezig te Parijs een boek te schrijven over geestesziekten, die met historische gebeurtenissen verband houden — en omgekeerd.

De generaals-waanzin schijnt hij als een variëteit van de cesaren-waanzin te beschouwen. Maar daar willen wij het ditmaal niet over hebben.

Dr. Germanov heeft zich hoofdzakelijk gespecialiseerd op dictators, op Stalin in de allereerste plaats. Zijn vervolgingswaanzin moet verantwoordelijk zijn voor de doodvonnissen-manie, welke momenteel in Rusland woedt en waarvan dezer dagen Krylenko weer als slachtoffer vallen zal. Van deze waanzin naar de cesarenwaanzin il n'y a qu'un pas.

Zeer leerzaam is wat hij — voor dat zijn boek in druk is — alreeds verhaalt aangaande Cserviakov, wiens handtekening o.a. onder het Frans-Russische pact — van Barthou, die aan pacten-waanzin moet hebben geleden! — stond. Deze bolsjewistische grootheid was er een van de zeven, die Stalin tijdig door de Gepoe wilde doen opruimen. Zes verdwenen van het toneel eer zij ook maar lont roken. Cserviakov rookt lont — naar hij meende juist nog op tijd — en haastte zich naar het Kremlin toe om Stalin, wiens vrouw hij zeer goed kende, van zijn onschuld en trouw te overtuigen. Stalin luisterde rustig toe en schonk hem zelfs een drinkbeker. Bovendien nodigde hij hem aan tafel.

Aan de dis vroeg hij hem lachend: „Niet dat ik je woorden in twijfel heb getrokken, maar zeg mij eens, Cserviakov, wat is er eigenlijk gebeurd?" Dit was het afgesproken sein, de wachten grepen de ongelukkige bij de keel en aan de voet van Stalin werd hij gedood. „Heeft zelfmoord gepleegd wegens familieomstandigheden", luidde de volgende dag het officiële bericht.

„Dicht bij de Czar, dicht bij de dood!" is al een heel oud Russisch spreekwoord. De Czar is opgeruimd, uitgeroeid met zijn hele familie. Maar bij de Georgier Stalin, die aan cesaren-waanzin moet lijden, is de dood voor zijn omgeving nog heel wat dichter bij. Zijn janitsaren, Georgiërs, voeren zijn bevelen blindelings uit!

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Maandag l.l. zijn Engeland en Frankrijk hun patrouillevaarten begonnen op zoek naar de geheimzinnige duikboten, die door hun zeeroverij vooral de Middellandse Zee onveilig maken, maar vooral een geweldige klap hebben toegebracht aan het Britse imperium, dat thans klaar heeft ingezien dat het „Brittania rule the waves", een devies is uit voorbije tijden.

Frankrijk en Engeland hebben met hun conferentie te Nyon eenvoudig de politiek van het fait accompli gevolgd, welke Italië en Duitsland gedurende jaren reeds aan het voeren is. Toen Italië en later Duitsland ook bezwaren maakten tegen de conferentie van Nyon, werd er eenvoudig aldaar zonder de fascisten gehandeld en namen Engeland en Frankrijk hunne besluiten, om iedere duikboot die zonder voorafgaande waarschuwing aanvalt, als een piratenschip te beschouwen.

Deze politiek heeft wel ingeslagen, want nu komt Italie met de mededeling, wel aan de besluiten van Nyon te zullen meedoen, wanneer het als gelijkgerechtigde van Engeland en Frankrijk wordt beschouwd.

Ons lijkt deze geste niet veel minder als een beleefde vraag: „Mag ik nu nog als je blieft ook meedoen?"

Intussen is al weer een Engelse torpedojager beschoten door Spaanse vliegtuigen en is op een Engels vliegtuigen moederschip een torpedo-aanval gepleegd.

Wel terecht zeide Eden dezer dagen op de Volkenbondsconferentie te Geneve, dat de Spaanse burgeroorlog een blijvend gevaar is voor de Europeese vrede. Maar, zo verklaarde Eden erbij, dat Engeland zich niet in de Spaanse kwestie mengen zal.

Ondanks dat heeft de Spaanse premier Negrin toch getracht een votum van de Volkenbondsvergadering te krijgen om Duitsland en Italie tot aanvallers te verklaren.

Dit is niet alleen niet gelukt, maar de Spaans republikeinse regering is er zelfs niet meer in geslaagd een meerderheid van twee derde te vinden voor de permante zetel in de Volkenbondsraad.

En nu de toestand in het Verre Oosten.

Er is daar een strijd ontbrand, die met Westerse wapenen maar met Oosters fanatisme gevoerd wordt en daardoor geweldige offers kost. De strijd schijnt thans meer in de omgeving van Nanking als Shanghai te zijn. Door de Japanners is ook verzocht dat alle vreemdelingen voor gisteren deze stad verlaten zouden, om aan de Japanse vliegtuigen des te vrijer spel te laten.

Steeds, wanneer wij de berichten over China lezen, staan wij verbaasd over de ontwikkeling in dat land gedurende de laatste jaren.

Toen destijds de begaafde Dr. Sun Yat Sen de teugels in handen had, scheen het, als wilde het Gele Rijk de weg van Japan, zijn grootste rivaal in Azië, bewandelen. Buitenlandse adviseurs werden naar dat land gezonden en het bestuur van het Rijk werd op moderne leest geschoeid. De jeugd bezocht telkenjare in toenemend aantal de Europeese en Amerikaanse universiteiten. In het vaderland teruggekeerd, kon hun modernisering niet vlug genoeg gaan. Toen onstond het type der moderne jongeren, wie geen idee radicaal genoeg kon zijn. Toen ontstond ook het type der geëmancipeerde Chineese vrouw, die de ontwikkeling en activiteit harer Amerikaanse zusters op den voet volgde. En wat de weermacht betreft, welker kracht voordien tegen modern bewapende aanvallers niet veel vermocht, allengs werd ook hieraan zoveel mogelijk zorg besteed om die zo hoog mogelijk, voor zover de financiën zulks toelieten, op te voeren. Vooral de tegenwoordige generalissimus Chiang Kai Shek heeft hieraan alle aandacht geschonken. Nog is het lang niet wat het eigenlijk moet zijn, maar uit de oorlogsberichten valt wel een aanmerkelijke vooruitgang te bespeuren. Ook het streven naar volstrekte eenheid onder een centrale regering is een zeer belangrijke, ja onmisbare voorwaarde om een krachtig China te vormen, dat met succes weerstand aan buitenlandse usurpators zal kunnen bieden. Het is bekend dat China geen expansie-aspiraties koestert, maar — en wie zal het daarin ongelijk geven? — het wil baas blijven in eigen huis, zich niet door vreemden de wetten laten voorschrijven en zijn grondgebieden niet — zelfs al zou zulks gepoogd worden bij wijze van pacifieke penetratie — laten ontnemen.

Die emancipatie der jongeren, wie, als boven gezegd, geen idee radicaal genoeg kon zijn en der moderne Chineese vrouw, die het leven in de havensteden als een ideaal aanbad, zette destijds de deur wijd open voor de Sovjet-ideeën. Men benoemde de salonbolsjewistische Karl Radek tot rector der Sun Yat Sen-universiteit, terwijl de vertegenwoordigers der Russische Komintern Borodin en Galen de massa der havenkoelies bewerkten.

Doch men had met de Chinese boeren geen rekening gehouden.

Deze millioenen hangen aan de overlevering. In de uitgestrekte landouwen van het Gele Rijk leefden zij als kleine landbouwers hun eenvoudig leven en trots een zwaar drukkend verouderd pachtsysteem, trots hongersnood, overstromingen en andere rampen vormen zij geen proletariërsmassa, zijn zij niet voor de Sovjet-popaganda toegankelijk gebleken. Religie en familie-zin vormen de sterke pijlers, die de armste Chinese boer weerstand doen bieden tegenover alle communistische beloften van geluk en menswaardigheid. Een boer is niet zo dom dat hij alle schone beloften en voorspiegelingen maar aanstonds voor goede munt aanvaardt. Hij is daar te conservatief voor. En hierop maakt de Chineese boer geen uitzondering. Of hij zijn bescheiden stuk grond bewerkt, of als kleinhandelaar in de steden woont, hij zal de koperen munten zijner verdiensten verzamelen en omzetten in zilveren dollars teneinde zijn kinderen een bestaansmogelijkheid te kunnen bieden, waardoor hij verzekerd is van de deelname na zijn dood in de vooroudersverering. Zonder die verering na zijn dood kan hij niet in de hemel komen en daarvoor offert hij een leven van moeiten en zorgen en plagen.

Deze gegeven situatie hadden de specialisten der Komintern vlug onderkend. Bucharin sprak het uit, toen hij in 1926 de radicale Radek afzette en het nieuwe parool dicteerde: „Voor een communistische revolutie is het in China nog veel te vroeg. Men moet op de burgerlijke krachten, op de kleine boeren inwerken en hen eerst langzaam voor zulk een revolutie voorbereiden. De nationale verheffing zij daarom de voorstudie, onder deze banier zal men alle ontevreden elementen kunnen verenigen en dan langzaam hen naar het beslissend einddoel leiden."

Zeer uiteenlopend van aard zijn de wegen, langs welke heden de Russische invloed in China werkt. Deels werkt nog onbemanteld de rode propaganda in de onrustgebieden, de provincies van Honan en Hupeh. Het is de straffe hand van Chiang Kai Shek nog niet mogen gelukken, daar orde te scheppen. Hiervan profiteert thans Japan.

Naar een telegram door Domei uit Tokio dezer dagen geseind, verlangt Japan van China geen grondgebied, maar samenwerking, teneinde bij te dragen tot de ontwikkeling der Oosterse cultuur. Hierin zit juist de kneep. Japan wil China dwingen naar zijn pijpen te dansen „in het belang der Oosterse cultuur"! China zal in de toekomst, zoals een speciaal telegram uit Shanghai aan de „Sin Po" meldde, een leger van veertig millioen man op de been kunnen brengen. Welk een macht! China zelf, ik herhaal het nogmaals, koestert geen buitenlandse aspiraties, Japan daarentegen staat de leus voor: „Azië voor de Aziaten", wat in waarheid is: „Azië voor de Japanners." Bekend is bovendien dat reeds lang door Japan kaarten in omloop zijn gebracht, waarop duidelijk is aangegeven welke delen der wereld Japan zich voorstelt in de toekomst te annexeren. Zelf is het daartoe onmachtig, dat weet het zeer goed, doch met het millioenen-leger van China, wanneer dit eenmaal geheel modern geoefend en bewapend zal zijn, zou het zeer goed mogelijk zijn. Echter laat het zich vooreerst nog niet aanzien, dat Japan China zover zal kunnen brengen om het de kastanjes, die ongetwijfeld zeer heet zullen zijn, uit het vuur te doen halen. En nu wordt ook wel duidelijk dat men in dit licht iets verder in bovengenoemd telegram moet lezen, dat het uiteindelijk doel van Japan's buitenlandse politieke stabilisatie van Oost-Azië is, welke — aldus de Japanse premier in antwoord op een vraag van een Lagerhuislid — slechts kan worden verkregen door samenwerking tussen Japan, Manchukuo en China. Verder zou volgens datzelfde telegram zulks moeten geschieden door de communistische penetratie via Buiten-Mongolië te stuiten, alsmede handhaving van vrede en orde en bevordering der economische ontwikkeling van Noord-China. Met die „handhaving van rust en orde" is Japan, zo men weet, thans druk bezig door zijn troepen in grote massa's in China te werpen en zijn kanonnen „de stem des vredes" te doen weerklinken in het grote Rijk van het Midden. En wat betreft die economische ontwikkeling in Noord-China, deze tracht Japan niet ten bate van China te bevorderen, dat begrijpt een kind. Ongetwijfeld heeft China in het huidige tijdsgewricht de sympathie van een zeer groot deel der beschaafde wereld; het zal nu echter wel moeilijk de steun der rode legers in China kunnen ontberen in zijn strijd tegen zijn Japanse invaller. Vanuit het Sovjet-Russische Buiten-Mongolië en over de grensprovincie Shansi komen de agitoren sedert de laatste jaren en leveren aan de Chinese communisten wapens en ammunitie. Maar ook in nationaal narrenpak, conform het woord van Bucharin, verschijnen de agenten der Komintern. De verhoudingen zijn voor de buitenlander, en alzo voor de Westerling, uiterst moeilijk te overzien.

DE PADVINDERIJ.

R. K. PADVINDERSVERENIGING ST. THARCISIUSGROEP CURAÇAO.

Zondag 1 Augustus 1937.

Om 7 uur gelezen H. Mis. Na de Mis eten. Daarna vlaggenparade. Wij krijgen hierna verlof om zover de diensten het toelaten, de Pontificale Mis bij te gaan wonen. We laten ons dit geen 2 keer zeggen en begeven ons direct ter plaatse. Komen daar om kwart voor tienen aan. Om 5 voor 10 komt internuntius GIOBE met geleide binnen, waaronder H.V.G. Dr. Ramselaar.

Het koor zingt: Ecce Sacerdos etc. Er zijn ongeveer een 9000 verkenners aanwezig. Het is 'n prachtige manifestatie van ons H. Geloof, uit aller mond eendezelfde lied te horen zingen n.l. de 8ste mis. Het altaar is eenvoudig, maar kunstzinnig uitgevoerd. Bij de Consecratie worden met alle vlaggen en standaarden het saluut gebracht. Na de Mis wordt door de vlaggendragers een erewacht gevormd door de internuntius. De aanblik is indrukwekkend. De internuntius gaat nu de subkampen bezoeken.

In de namiddag gaan we met 5000 verkenners naar Haarlem, om eerherstel te brengen aan Christus Koning, in de St. Bavokerk.

Daar aangekomen houdt Z. Exc. Mgr. Huibers een toespraak in het Hollands, daarna in he t Frans. Hierna stijgt uit 5000 kelen het Magnificat op. Het orgel wordt op meesterlijke wijze bespeeld.

Na de dienst zingen de Polen nog een lied in hun landsstaal.

Het orgel zet hierna het Wilhelmus in, waarna wij huiswaarts keren.

De avond als gewoonlijk doorgebracht, waarna taptoe.

Maandag 2 Augustus 1937.

Onze wijk wordt vandaag genaamd de AVENUE DES INDES. Na de vlaggenparade vertrekken we onder leiding van de Palm samen met Engelse V.T.'s naar de arena. Krijgen hier instructies voor de dienst van Rambonnet Jr. Wij worden ontslagen uit de Rode Politiedienst en maken nu deel uit van de Roodwitte Politie. (verkeerspolitie).

Na het middageten zijn we op onze post in arena. B.P. is weer present tezamen met vrouw en dochter. Er worden nu demonstraties gegeven door Schotland, daarna Nederland. Hierna voeren Engelse padvinders verschillende wedstrijden uit met padvindersstokken.

Nu volgt Noorwegen met zang en dans. De demonstraties van Noorwegen slaan meestal op de heldendaden van hun voorouders die grote zeehelden waren en grote veldslagen leverden. Als dit afgelopen is, geven de Poolse, Hongaarse en Roemeense harmoniën achtereenvolgens enige muzieknummers ten gehore.

Om 5.30 zijn de demonstraties van vanmiddag afgelopen en gaat ieder na het avondmaal zijn eigen weg op. Om 10.30 taptoe.

Dinsdag 3 Augustus 1937.

Na de vlaggenparade vertrekken we direct naar subkamp 4, teneinde daar politiedienst te verrichten bij de aankomst van B.P. Als de Chief dan tegen 11 uur het kamp binnenrijdt, vormen we een cirkel om de wagen en lopen zodoende met hem mee. Bij het Franse Hoofdkwartier stopt de wagen en stapt hij af. Hij wordt hier verwelkomd door de Franse Hoofdverkenner. Als de Chief enige tijd met hem aan het spreken is, vraagt hij: And have they made many friends? De hoofdverk. antwoordt: Yes, yes.

Verheugd roept B. P. dan uit: That's wat I want to see."

B. P. gaat weer verder en legt achtereenvolgens bezoeken af bij het Belgische, Engelse, Ned. O-Ind. en Syrische kamp.

Om 12 uur verlaat hij subkamp 4 en wij gaan onze maaltijd in het V.T.-kamp verorberen. In de namiddag politiedienst in de arena.

Op de tribune bevinden zich vandaag behalve Baden Powell ook de Holl. Hoofdverkenner Rambonnet en Aartshertog Otto van Habsburg. De Hongaren voeren keurig hun Czarda's uit. Voor de dans bieden zij één krans, helemaal gemaakt van tarwe, aan Otto van Habsburg aan. De Polen geven nu alle overige demonstraties.

Ze demonstreren hun indruk over de verschillende Jamborees die tot nu gehouden zijn, ook de huidige. Holland wordt voorgesteld met grazende koeien en kleurvolle bloemenvelden. Om half zes is alles weer afgelopen en heeft ieder de vrije tijd voor zich. Taptoe om 11 uur.

Woensdag 4 Augustus 1937.

We gaan ons vandaag opstellen bij de Perstent. Om 10 uur arriveert Baden Powell en treedt de Perstent binnen, waar de „persmuskieten" van de verschillende landen zich bevinden. Hij spreekt ze toe. Daarna bezoekt hij de perstentoonstelling. Als dit afgelopen is, eten we gauw onze boterhammen op. Aangezien Hare Majesteit en Prins Bernhard vanmiddag tot de toeschouwers zullen behoren, is er veel belangstelling van de zijde van het publiek, zodat we onze handen vol hebben. Om 12 uur wordt een aanvang gemaakt met de kaartenverkoop. Bij stromen gaan de mensen binnen. De welpen komen op, ongeveer 'n 2000 in getal. Ze hebben rode, witte en blauwe balonnen. Ze voeren een welpendans uit, waarna ze de balonnen de lucht in laten gaan. Een heel aardig gezicht. Op de ere-tribune bevindt zich behalve de Koningin en Prins Bernhard ook Prins Adolf van Zweden.

De totemgidsen stellen zich nu op aan weerszijden van een „rots" die midden op het terrein is. Prins Bernhard en B.P. verlaten de ere-tribune en gaan op de rots staan. De gidsen heffen nu het „wij dob, dob" aan. Als dit afgelopen is, vormen zij een erewacht en geleiden de Chief en Prins Bernhard naar hun plaatsen. Nu worden achtereenvolgens demonstraties gegeven door Hongarije, Polen en Holland en om 5 uur begeeft het Koninklijk gezelschap zich naar huis. Om half zes zijn de demonstraties ten einde. Als wij de markt opgaan, ontmoeten we fr. Canutus en Evert Newtwon. Met hun gaan we verschillende subkampen langs en om 6 uur nemen we afscheid. Om 10.30 taptoe.

Donderdag 5 Augustus 1937.

We staan vandaag in de Beckslaan op wacht. De wacht duurt van 12 tot 5.30. Na het avondeten zijn we vrij. Om 10 uur patrouilleren we op de markt, en voeren de ons gegeven instructies uit. Anderen inspecteren de subkampen, zodat we tegen middernacht weer in onze tenten liggen te maffen.

Vrijdag 6 Augustus 1937.

Eerste Vrijdag van de maand. Om 7 uur H. Mis. Na de vlaggenparade hebben we rust tot 11 uur. Om 11 uur marcheren we naar het terrein achter Teylingerbosch. Om 11.45 komt B. P. ons inspecteren. Hierna beveelt hij rust en uit zijn dank voor de prestaties van de politie gedurende de afgelopen dagen. Hij wijst erop, dat de V.T.'s een voorbeeld moeten zijn voor de kleinere broeders. Na de „speech" heffen we een 3-maal hiep hoi aan. Er wordt door hem nu gelegenheid gegeven foto's te maken, van welk aanbod druk gebruik wordt gemaakt. Om half 2 weer in de arena. Defilé door de padvindsters, ongeveer een 2000 in getal. Toespraak van Lady Baden Powell, waarin zij haar bewondering geeft te kennen over de zo grote ledental van de N.P.G., als zij zegt: After my husband had invented that game of scouting, many years later on he invented the same for the girls", valt B. P. haar in de rede: „Not I invented it, but the girls hemselves".

Na de toespraak van Lady Baden Powell heft de N.P.G. een driewerf Hiep Hoi aan. Lady B. P. geeft nu de N.P.G. een vlag cadeau. Nu volgen demonstraties van Hongarije, Noorwegen, Zweden en Denemarken. Hongarije demonstreert o.a. het paardrijden zonder en met zadel door een jonge verkenner.

Om negen uur nemen de lichtspelen een aanvang, waarbij Ned. Oost Indië het leeuwenaandeel heeft. We hebben hier weer politiedienst en hebben het hard te verantwoorden. Als we na de afloop ons ter ruste begeven is het 12 uur.

Zaterdag, 7 Augustus 1937.

In de namiddag hebben de laatste demonstraties plaats.

South East Lancashire en Herts hebben de hele middag voor zich. Om 5 uur is het afgelopen en na het avondeten gaan verschillende van ons de kampvuren bezoeken, die zeer interessant en leerzaam zijn. Om 11 uur taptoe.

Zondag, 8 Augustus 1937.

Om 7 uur H. Mis. Om 10 uur Pontificale H. Mis door de Bisschop van Haarlem. Vandaag zijn we allen vrij. Op de markt worden we lastig gevallen door het publiek, die maar de hele tijd naar onze handtekeningen vragen. 's Avonds is er weer kampvuur in de subkampen. Taptoe voor 12 uur.

Maandag, 9 Augustus 1937.

Heel de morgen flink uitgerust. Om 2 uur zijn we weer op onze post. Om half 3 staan er ongeveer een 30000 padvinders opgesteld op het terrein achter de arena. Op de eretribune zien we Lord en Lady Baden Powell of Gilwell. Het defilé neemt een aanvang. Het duurt $1\frac{1}{2}$ uur voordat B. P. die tijdens het defilé gestaan heeft, gaat zitten. Hoofdverkenner Rambonnet is intussen ook present. Na het défilé komen de padvinders allemaal met het gezicht naar de Eere-tribune te staan. B. P. verlaat zijn zetel, gaat temidden van een cordon van padvinders naar een verhoging midden op de arena staan. Van hieraf spreekt de Chief de padvinders toe. Hij verhaalt over de grote wereldbroederschap en wijst erop, welk nut dat heeft om de wereldvrede te handhaven. Hij zegt hun, dat het mogelijk is dat ze velen van hun broeders nooit meer zullen terugzien en mogelijk hem zelf niet meer, want hij is reeds zijn 81ste jaar ingegaan. Hij hoopt verder dat de Goede God hen moge zegenen.

Als hij dit zegt, neemt hij zijn hoed af en naar de toon, waarop hij gesproken heeft, kan men oordelen, dat hij onder de indruk is. Nu gaat hij over tot de uitleg van de Jacobstaf. Hij vergelijkt de 10 punten van de staf met de 10 artikelen van onze padvinderswet.

Als hij hiermee klaar is, handigt hij een Jacobstaf, het symbool van de 5de wereldjamboree, aan ieder der contingentleiders.

Hij gaat nu weer naar de ere-tribune en roept uit: 3 cheers for Her Majesty the Queen. Heep heep, hurrah (3x).

Prins Adolf van Zweden zegt dan: 3 cheers for the Chief Scout. Dan roept een Commissaris uit: Een driewerf Hiep Hoi voor onze Hoofdverkenner. Nu wordt hiermee de Jamboree gesloten en we gaan naar het kamp terug met eervol ontslag uit het Rood-witte Politiecorps. 's Avonds is er een groot kampvuur in de duinen. Ongeveer een 20000 padvinders zijn er aanwezig. Verschillende recreatienummers worden ten beste gegeven, o.a. door Engeland, België en Amerika. Tegen 9 uur krijgen we onverwacht bezoek van Prinses Juliana en Prins Bernhard.

Om 10 uur sluiting van het laatste kampvuur. Als we in het Voortrekkerskamp terug zijn, vernemen we, dat B.P. in de ochtend daar was, en de AVENUE DES INDES bij hem zeer in de smaak is gevallen, vooral de omheining van cactussen, die volgens hem daar geplaatst was als een waarschuwing voor de scheerlijnen.

Om 11 uur is het taptoe.

BUITENLAND.

Zal de Paus deze winter niet naar het Vaticaan gaan?

De Italiaanse zomer kent hoge temperaturen, maar Gastel Gandolfo ligt hoog genoeg boven de zeespiegel, om van de hitte weinig last te hebben. In een particuliere audiëntie heeft, naar het K.W.P. uit Rome seint, de H. Vader de wens uitgesproken, de winter op Castel Gandolfo door te brengen. Dit zou zeker een verbetering zijn, daar voor de gezondheid van de H. Vader Castel Gandolfo beter is dan het Vaticaan. Als de centrale verwarming in het zomerverblijf goed geregeld kan worden, dan is het dus best mogelijk dat de H. Vader daar voorlopig zal blijven.

DE SOLIDARITEIT DER CHRISTENEN IN DUITSLAND.

De gemeenschappelijke strijd brengt hen dichter tot elkander.

Terwijl de nationaal socialistische propaganda ijverig bezig is de beide Christenkerken tegen elkander uit te spelen, als waren zij de splijtzwam der Duitse volksgemeenschap, waardoor het openbare leven geheel neutraal moet worden gemaakt, bewijzen getuigenissen uit het Christen-kamp, dat deze propaganda geheel onoprecht is.

Zo schrijft het „Evangelische Gemeenteblad" uit Neu-Ulm: „Tussen de belijdenissen is geen strijd, in zover zij denzelfden Heer Jezus Christus erkennen en naar Hem luisteren. Het is hoogstens een wedstrijd, wie Zijn stem het beste verstaat en Zijn wil het zuiverst volbrengt.

De wedstrijd leidt echter tot een bondgenootschap tegen hen, die Jezus Christus niet erkennen en zichzelf tot Heer over Hem over Zijn Evangelie maken. Wie over de strijd der belijdenissen spreekt, leidt de aandacht enkel af van de veel grotere strijd tegen de belijdenissen, die gevoerd wordt door hen, die Jesus Christus niet erkennen en daarom ook de wedstrijd om de zuiverheid van het Evangelie als een overvloedige „dogmastrijd" beschouwen.

In „Evangelisch Deutschland" schreef de onlangs gestorven generaal-superintendant Dr. Zöllner — de voorzitter van de inmiddels teruggetreden Rijkskerkencommissie — onder meer: „Want dat zien wij in de nood onzer dagen: hoe de goede verstandhouding der belijdenissen tegenover elkaar groeit! Nog nooit hebben zij zo dicht bij elkander gestaan met een tegelijktijdige erkenning hunner bijzonderheden."

Julius Streicher als gastheer.

De „National Zeitung" publiceert onder de titel: „Streicher ontvangt een gast..." het volgende artikel:

„Op het zo juist geëindigde congres voor vergelijkend recht in Den Haag heeft een rapport, dat de bekende strafrechtkenner professor Glaser van de universiteit van Warschau over een wederwaardigheid in Duitsland uitbracht, — natuurlijk niet van het spreekgestoelte, doch in de kringen van bevriende juristen — groot opzien gebaard.

Professor Glaser had op zijn reis naar Nederland ook Neurnberg en Rothenburg in Duitsland willen bezoeken.

Te Neurnberg werd hij door een krantenartikel opmerkzaam gemaakt op een proces tegen twee Katholieke geestelijken. Professor Glaser interesseerde zich beroepshalve voor het geval en hij wendde zich dus tot de kantonrechter met het verzoek de zitting te mogen bijwonen.

Nadat de rechter zijn papieren had nagekeken, gaf hij de gevraagde toestemming en liet hij professor Glaser een bijzondere plaats in de rechtszaal aanwijzen.

Nauwelijks had de professor evenwel plaats genomen of hij werd verzocht even buiten de zaak te komen. Men leidde hem in een kamer langs welker muren de president van de arrondissementsrechtbank en enige rechterlijke ambtenaren stonden te praten.

Spoedig daarop verscheen een man in het vertrek, die woedend was en de professor toesnauwde: „Ik ben Julius Streicher. U kent mij" en die vervolgens de professor en de ambtenaren, die hem een plaats hadden aangewezen, een half uur lang uitschold.

„Glaser is", aldus riep Streicher uit, „een spion, precies zoals die Amerikaanse journaliste, die enkele dagen geleden een proces bijwoonde en zich er toe heeft laten brengen tegen de wijze van procesvoering te protesteren."

Streicher betitelde deze journaliste met een scheldwoord, dat voor een dame de walglijkste belediging inhoudt.

Dat de ambtenaren thans professor Glaser in de zaal hadden toegelaten, noemde Streicher ongehoord. Woordelijk zeide hij daarbij: „Wanneer het nog een Italiaan was geweest, maar een Pool..."

Bleek en sidderend hoorden de rechterlijke ambtenaren de vloed van scheldwoorden aan. Tenslotte liet Streicher politiebeambten komen, die de papieren van professor Glaser moesten onderzoeken.

Zij bevonden deze in orde, aldus de „National Zeitung", zodat zij over niets steekhoudends beschikten om iets tegen prof. Glaser te ondernemen.

Men bracht de professor met een politie-auto naar zijn hotel en stelde hem de vraag, wat hij zich voorstelde te zullen doen. „Duitsland verlaten", antwoordde de professor laconiek.

Hij stelde de Poolse diplomatieke vertegenwoordiging van het gebeurde in kennis en verliet direct het ontgastvrije land.

Op het Haagse juristencongres — aldus het blad — gold het verslag van professor Glaser voor een der meest markante bijdragen voor rechtsvergelijking (voor zover daarbij nog sprake kan zijn van „recht"). Daarenboven is het een interessante bijdrage voor de illustratie der Duits-Poolse vriendschap, en karakteristiek voor Julius Streicher, de onbeperkte heerser in Beneden-Beieren en vriend van Hitler.

BOVEN ALLES: VREDE.

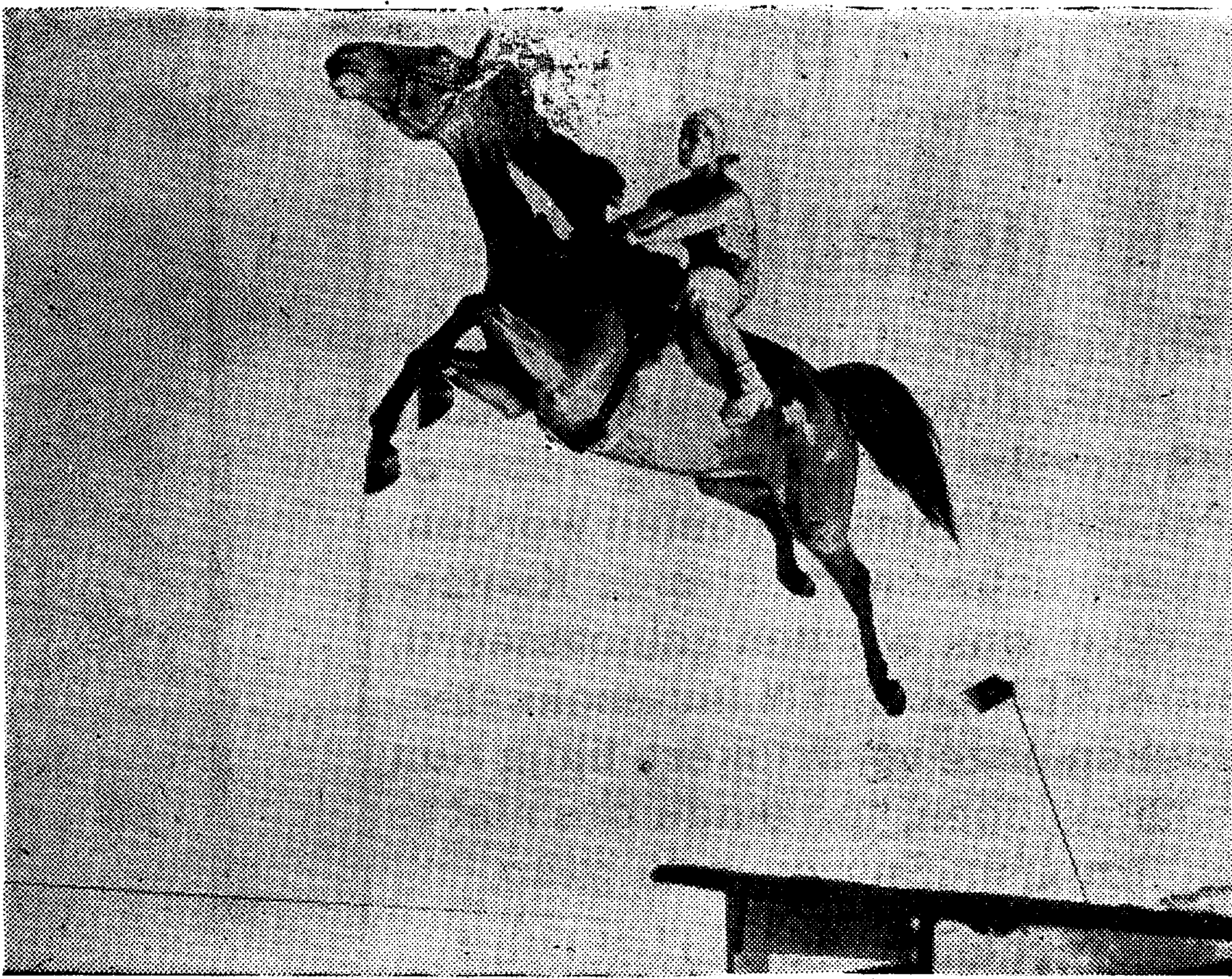
In het jongste nummer van het katholieke Engelse weekblad, de „Tablet" trof ons een artikel van een Amerikaanse journalist, die onlangs een reis door Duitsland gemaakt heeft, en nu zijn indrukken vastlegt. Bijzonder interessant is daarbij een onderhoud, dat de reporter met Z. H. Em. Kardinaal Faulhaber heeft gehad.

Ik wist, zeide Z. Em., dat geheime agenten onze priesters nauwlettend bewaakten en dat elke ietwat voorbarige actie onzerzijds als voorwendsel zou gebruikt worden om nog meer despotische maatregelen tegen onze priesters en tegen de Kerk uit te vaardigen. „Maar nu, ging de Kardinaal voort, is toch de tijd aangebroken om te spreken. Want de zogenaamde „Kulturkamf" is in een nieuw stadium getreden, en beoogt slechts de vernietiging der Katholieke Kerk in Duitsland. Hebben wij niet uit de mond zelf van hooggeplaatste nazi-leiders vernomen, dat naar hun mening en opvatting de Christelijke Kerken staatsvijand nummer één zijn? Dus worden de Kerken, en niet meer de bolschewiki en de marxisten als de voornaamste openbare staatsvijanden beschouwd. Het is inderdaad een droevig uur voor ons."

De Kardinaal herinnerde dan aan het Rijksconcordaat met de H. Stoel, waartoe, zeide hij, rijkskanselier Hitler zelf het initiatief heeft genomen. En, met het oog op de toekomst zowel van Kerk als van Staat gericht, wees hij op de gevaren, welke de staat zelf door de actie, welke hij tegen de Kerk voert, bedreigen. „De priesters zullen niet van honger omkomen, als de staatssubsidies werden ingetrokken. Maar in dat geval zou vooral de staat ondervinden, dat heel wat opbouwwerk van de laatste jaren zou verloren gaan, wijl ook de macht van de staat verzwakt, als de geestelijke autoriteit verdwenen is." Hij besloot het onderhoud met een citaat uit de Encycliek „Mit brennender Sorge": God is onze getuige, dat wij geen ernstiger verlangen kennen dan het herstel van een duurzame vrede tussen Kerk en Staat in Duitsland. Als echter, niet door onze schuld, die vrede niet komt, dan zal Gods Kerk haar rechten en vrijheden handhaven, in de naam van de Allerhoogste, Wiens macht zelfs in onze dagen niet gebroken is."

Uit dit onderhoud willen we nog een ander woord aanhalen. Ik was getroffen, zegt de Amerikaanse journalist, door de sympathie van de grote Kardinaal voor de protestantse Christenen: „Wij strekken onze handen uit naar deze afgescheiden broeders, om samen te gaan. Wij moeten allen de eed aan Christus afleggen, dat het Duitse volk niet toestaat, dat de Verlossers verdreven wordt, en dat zijn kinderen beroofd worden van de bron van onze levende God."

Wij willen aan deze waardige woorden geen enkel commentaar toevoegen. Slechts willen wij op één zaak wijzen. De Duitse katholieken wordt zo vaak verweten, dat zij de strijd zoeken. Nog onlangs heeft de gouwleider van het Saargebied, Bürckel, deze beschuldiging gelanceerd, tezamen met de laagheid, hoewel de laatste waarschijnlijk in figuurlijke zin moet worden opgevat, dat „in de kapel van de kathedraal (te Spiers) het politieke bondgenootschap werd gesloten tussen de centrumspartij en de bolschewistische partij." Wie echter de woorden, de vaak zo diepontroerende woorden, van de H. Vader, van de Duitse Bisschoppen, van de priesters en kloosterlingen beluisterd of gelezen heeft, moet wel diep tot het besef gekomen zijn, dat, wat de Kerk boven alles nastreeft, is: vrede; vrede in de zielen, vrede tussen Kerk en Staat. Dat de Kerk mits haar onvervreemdbare rechten geëerbiedigd worden, bereid is de voorrechten, welke haar als verheven stichting van de God-mens Jezus Christus zelf toch zeker toekomen, prijs te geven, ter wille van die vrede. Als haar de strijd ongedrongen wordt, moet zij die wel aanvaarden, maar zij zoekt hem niet, nooit. De vrede is haar ideaal, omdat hij de gunstigste sfeer is, waarin zij voor het heil der zielen kan werken. In het gehele onderhoud met Kard. Faulhaber domineert dan ook het woord vrede; vrede tussen Kerk en Staat gelijk we dat diepe, intense verlangen naar „deze schoonste gaven van God" altijd terugvinden in alle uitingen der Katholieke Kerk.

SPELEN MET DE DOOD. Bij een tournooi in de Ver. Staten maakte Elsa Rahr van New York vanaf een 40 voet hoge toren een sprong met haar paard om in een watertank terecht te komen.

Deze vredeswens houdt echter, noodzakelijkerwijze ook in, dat de Kerk strijdt voor hetgeen de enige basis van de vrede is: de dienst van de ware God. Dat is geen politiek, zoals de nazis in Duitsland en elders, de Katholieke Kerk steeds verwijten, maar zuiver, louter en alleen religie. Wie dan spreekt van „politiek katholicisme", bewijst slechts, dat hij van het begrip godsdienst eenvoudig niets, maar dan ook niets begrijpt. En als de gouwleider Bürckel tijdens een in allerijl bijeengetrommelde nazi-tegendemonstratie verklaarde, dat zijn betoging niet tegen de Kerk als godsdienstige gemeenschap was, maar het oude politieke centrum gericht was, verwarde hij een aantal ideën en zaken, met de waanwijsheid van iemand, wie de volle betekenis van woorden en begrippen ontgaat.

Het centrum bestaat in Duitsland niet meer. Maar er zijn nog millioenen en millioenen katholieken in Duitsland, die allen de vrede wensen, en daarom juist tegen de nieuw-heidense totaliteit van het nationaal-socialisme strijden. De nazi-regering poogt hen met hun godsdienst in de catacomben terug te dringen; vervolgt hen zelfs nog daar. Zij willen God en Christus uitdragen in het openbare leven; in de eeuwenoude wetenschap, dat ook de staatsgemeenschap slechts veilig is in de erkenning van Gods heerschappij over de staat. Wil men dat ook politiek noemen, het zij zo. Maar dan is het de beste, de enige politiek, welke de samenleving tot heil strekt.

NEDERLAND.

GEDICHTEN VAN BEVERSLUIS

Aan ds. Martin Niemöller bij zijn gevangenneming.

De dichter Martien Beversluis was jaren lang een soort radio-poëet in dienst van de socialistische „Vara" en hij deed van zich spreken o.a. door dwepende anti-militairistische volkspoëzie.
Dit hoofdstuk heeft echter reeds lang een einde gevonden en de laatste tijd treedt Beversluis op als geregeld medewerker aan „Elckerlyc", het tijdschrift voor Christelijke letterkunde van de protestantse uitgevers Bosch & Keuning, dat thans zelfs een lekenspel van hem aankondigt.

In het jongste nummer heeft hij verschillende gedichten, o.a. een cyclus van drie gericht tot de bekende Duitse predikant bij zijn gevangenneming. Hieronder volgt het laatste van dit drietal:

Wat is uw licht, uw weelde, als fontein
geblazen uit de bek van eenen sater
o! wereld! bij de tranen op den steen
van één, die wacht op Zijnen troost alleen
bij de kruik water

Wat zijn uw barricaden van cement
bezet met knechten, monden en mortieren
onnoozel bij de ringmuur om dit hart
dat elke overval en stormloop tart
naar Gods bestieren?

Uw banken, uw paleis, uw parlement
O! heerser! In het midden van de luister,
zijn minder hecht dan 't onontvreem-
baar goud
in 't hart van dezen, op een brits van hout
omdreigd van duister.

Want duizend omstaan de tijdelijkheid
met bajonetten! maar wij, enklen weten,
ons als de wingerd, wuivende Eén naam,
met duizend vezels om zijn kleine raam
als vastgebeten.

Want wat is bij 't geluid van d'ijzeren
stap
der wachters en der pralende krijgslieden
het woord van de gebondene en getrouwe
met zijn twee handen in het koord
gevouwen:
Uw wil geschiede!

De gestrenge vader.

„Ik had gemeend, dat een bar toch wel de laatste plaats is, waar mijn dochter komen kan."

„Dat is ook gewoonlijk zo, vader".

CURACAO.

K.L.M. — NIEUWS.

Wij vernamen van de K.L.M. dat het vliegtuig „Snip", onvoorziene omstandigheden voorbehouden, de 30ste September een reis naar Coro zal maken.

Pastoor Gallé ongesteld.

Maandagavond is in het hospitaal ter verpleging opgenomen de Zeer Eerw. Pater Gallé. De operatie, de volgende dag van de appendix, is met goed succes verlopen.

Programma op 22 September 1937
golflengte 31.28 meter

Curaçaotijd 9.24 n.m. — 10.24 n.m.

1. Wilhelmus en Opening.
2. Ooggetuigeverslag van de plechtigheden op het Binnenhof
3. Troonrede.
4. Nogmaals een korte reportage van de gebeurtenissen na afloop van de Opening van de Staten Generaal op het Binnenhof.
5. Slotwoord, sluiting, Wilhelmus.

S.S. Venezuela.

Het S.S. Venezuela zal heden middag 5 uur alhier arriveren.

Diefstal met braak.

Als verdacht van diefstal met braak is door de Politie aangehouden en aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld, de vrouw A. C.

Commandant Marine.

Met het s.s. Venezuela arriveert alhier de Luit. ter Zee 1ste Klas Moorman als commandant van de onderzeeboten.

K
KRO
O **Wereldprogramma**
19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Via P.C.J. Golflengte 31.28
Zondag, 26 September 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. De K.L.M. in Nederland.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. De Nederlandse Luchtvaart door P.R.O. Peller
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Kruisvaarders van St. Jan.

Op Vrijdag 1 October zullen de 4 eerste broeders op het s.s. Simon Bolivar de reis naar Curaçao aanvaarden. Zij zullen hier 17 October arriveren, om dan met het werkkamp te beginnen.

Aanvankelijk had Mgr. Verriet de beschikking gekregen over de plantage Brievengat, welke echter later voor het doel geheel ongeschikt bleek. Gelukkig heeft het Apostolisch Vicariaat nu nog tijdig het bezit kunnen krijgen over de plantage Brakke Put p'arriba.

Jamboree-Kampvuur.

'n Keurige stoet van Welpen, Verkenners en Voortrekkers trok Zaterdagavond de straten door, naar de kampvuurplaats op Pietermaai.

Er heerste een gezellige drukte, toen Z. Exc. de Gouverneur precies om half acht op het terrein verscheen, vergezeld van Mevrouw en Mej. Wouters en Adjudant. Zijne Hoogwaardige Exc. Mgr. Verriet was even tevoren gearriveerd, vergezeld van de Z. E. Pater de Bruyn, Diocesaan Verkennersgeestelijke. Verschillende hooggeplaatste personen en veel ouders van de jongens hadden gevolg gegeven aan de vriendelijke uitnodiging. Na het zingen van het Wilhelmus, nam de Heer Winkel het woord om namens de beide verenigingen de aanwezigen welkom te heten.

De ceremoniële opening van het kampvuur door Hopman Da Silva met vier Verkenners had plaats in het Engels. Dit bevreemdde ons enigszins. Bij nadere informatie bleek ons dat men het juist op dezelfde manier had willen doen als op de Jamboree... Accoord.

Dan volgde, vlot en flink, een interview met demonstratie, waarbij de D. C., de Heer Beyderwellen optrad als ondervrager van de Jamboreegasten. Leuke momenten met veel variatie.

Het ging uitstekend! Hier en daar wat onhandigheid — gelukkig — daardoor bleef het echt jongenswerk. We hadden het niet beter durven verwachten. De clou van dit gedeelte van het program — een aardige attentie van Bram Capello — was de gevulde grape-fruit-fles, rechtstreeks van het Loo, die aan Z. Exc. en Mevr. Wouters werd aangeboden. We zagen daarna de lege fles als corpus delicti de rij langs gaan! Aan het slot van dit officiële gedeelte werd Luitenant Diekmann, als Diocesaan Commissaris van de Katholieke Verkenners in een keurig-fijne toespraak op de betekenis van de zeer gewaardeerde steun der autoriteiten en verenigingen, bij het uitzenden van het Curaçaos contingent naar de Wereldjamboree 1937, ondervonden.

Na de pauze volgde een gewoon kampvuur. Het zal wel aan de te korte voorbereidingstijd gelegen hebben dat dit niet-officiële gedeelte minder vlot verliep. Er waren nog wel leuke momenten maar de „spirit" ontbrak. We hebben betere kampvuren meegemaakt — onder dezelfde leiding. De „Public Address" deed uitstekend dienst als de microfoon op de juiste manier gebruikt werd.

Toen alle Voortrekkers, Verkenners en Welpen de grote cirkel vormden en op padvindersmanier elkaar GOED SPOOR hadden gewenst was het ongeveer half tien... Enkele welpjes hadden slaap in de ogen...

De Troonrede.

Onder zeer slecht weer had dit jaar de plechtige opening plaats van de Staten Generaal. De uitzending was gisteren goed te volgen: nog tijdens de uitzending vernamen wij dat de Hr. Molenkamp bericht gezonden had van storingsvrije ontvangst in de West, hetgeen wij, en zoals later bleek, velen met ons, wel wat erg euphemistisch, gezegd vonden.

Ook de heruitzending van de Phohi gisterenavond was geenszins storingsvrij en vorderde althans heel wat meer inspanning van de luisteraars als de uitzendingen van Berlijn b.v.

Was de laatste jaren H.M. de Koningin steeds vergezeld van een lid der Koninkl. familie, dit jaar was H. M. de Koningin de enige inzittende in de gouden koets.

In de troonrede deelde H.M. met dankbaarheid de verbetering mede van het economische leven in Nederland en de gebiedsdelen. De toestand in Suriname is nog weinig bevredigend in tegenstelling met Curaçao.

Hierdoor is er een stijgend welvaartspeil en een ruimer vloeien der middelen, waardoor voorstellen kunnen worden ingediend tot verlaging van lasten, en steun aan geestelijke en stoffelijke belangen van het volk.

Temidden der geestelijke verwarring, aldus H.M., zal Gods wet tot opperste richtsnoer gesteld moeten worden in de leiding der regering.

Even verder werd ook in de troonrede de aandacht gevestigd op de Christelijke grondslagen onzer samenleving.

Voorstellen werden aangekondigd voor uitbreiding van 's lands defensie en nieuwe maatregelen voor de openbare orde en goede zeden.

Wat de internationale politiek betreft, bestaat er wel geen bijzondere reden tot bezorgdheid, maar de regering blijft paraat.

Voorstellen zullen worden ingediend voor goede samenwerking in bedrijven en ondernemingen.

Verder zal de regering er naar streven de handelspolitieke weerbaarheid zo hoog mogelijke te doen opvoeren en innige samenwerking tussen Nederland en de delen van het Rijk.

Wetsvoorstellen zullen verder aan de Staten Generaal worden voorgelegd ten aanzien van een verdere steun aan landbouw, beperking van de arbeid van de gehuwde vrouw.

Verder zullen maatregelen voorgesteld worden ten behoeve van de landarbeiders en de arbeidsduur in de landbouwbedrijven en ook zal een nieuwe regeling met het oog op de werkloosheid en de culturele verzorging van de werklozen getroffen worden.

Met de bede, dat de Almachtige God met zijn wijsheid en kracht moge helpen werd de rede besloten.

We zullen, zodra we daartoe in staat zijn, deze merkwaardige troonrede, in de letterlijke tekst geheel weergeven.

MERKWAARDIGE BEVESTIGING.

Nadat wij ons hoofdartikel reeds geschreven hadden, beluisterden wij de troonrede en lazen daarop het verslag van het gesprokene in de Beurs- en Nieuwsberichten, vermoedelijk aan genoemd blad verschaft door de dienst van Radio Holland.

Een merkwaardige bevestiging echter lezen we daarin van wat we in ons hoofdartikel schreven: **hoe de naam van God opvallend in dagbladen en persberichten vermeden wordt.**

Geen woord vinden we in het verslag van de passus, waar H.M. de Koningin

DE FILM VAN DE WEEK

Van 16 tot en met 23 September 1937.

Roxy.

Charlie Chan at the Race Track
To Marry with Love.
Romeo & Juliet.

Hollywood.

Texas Ranger.
Charlie Chan at the Race Track.
Bright Lights.
Singing Kid.
Don't turn them loose.
Wanted Jane Turner.

sprak van de **geestelijke verwarring te midden waarvan Gods wets tot opperste richtsnoer** zal gesteld moeten worden.

Ook niets van de bede aan het slot tot **God den Almachtige** om wijsheid en kracht.

Zelfs in de weergave van de woorden van ons opperste staatshoofd, heeft de Godloosheid de treurige moed om dergelijke woorden en uitdrukkingen eenvoudig te schrappen, alsmede de passus waarin de Koningin sprak van **de Christelijke grondslagen onzer samenleving.**

Waar de schuld ligt, óf bij persdienst óf bij de Beursredactie, interesseert ons minder.

Het feit echter is wel een pakkende, maar tevens droevige illustratie van het geschrevene in ons eerste artikel **„Terug naar God".**

Een ernstig protest namens alle Christenen is hier zeker op zijn plaats.

Marine-retraite.

Zondagmorgen 11 uur heeft Z. Hoogw. Excellentie Mgr. P. I. Verriet de retraite gesloten van de manschappen der onderzeeboten en het corps mariniers, welke een retraite hadden gesloten op Scherpenheuvel onder leiding van Pater Cl. van der Looy.

Na de sluiting kwam Z. Exc. Gouv. Wouters blijk geven van zijn belangstelling en van zijn grote waardering van het goede voorbeeld wat deze twintig Katholieke mannen gegeven hebben.

Het portret van zijn moeder.

Koning Edward VII, die toen hij nog Prins van Wales was zich gaarne incognito onder de bevolking bewoog, had eens een landelijk feest medegemaakt, en toen hij naar de stad terugwandelde, bood een voorbijrijdende boer hem een plaats op zijn kar aan.

Toen de Koning op de plaats zijner bestemming aangekomen was zeide hij tegen de boer, met wie hij zich aangenaam had onderhouden: „Vriend, 't spijt me dat ik u niets kan geven. Ik heb alleen het portret van mijn moeder bij me. Als je dat wil hebben zal ik 't je gaarne geven."

De boer kon zijn teleurstelling niet verbergen, en zei: „Is 't niet genoeg dat u mij niets kunt geven, moet u mij nu ook nog voor de gek houden. Wat moet ik met het portret van je moeder beginnen?"

De Prins lachte en sprak: „Neem 't toch maar, misschien kan 't je nog eens van pas komen." En hij liet een groot goudstuk met de beeldenaar van Koningin Victoria in de hand van de verbaasde boer glijden."

Vorstelijke bescheidenheid.

Op een keer bezocht koning Edward VII van Engeland op een doorreis ook de dorpsschool. Hij stelde zelf vragen aan de kinderen en vroeg aan een van de leerlingen: „Noem mij eens een paar namen van onze grootste heersers?"

De leerlingen riepen: „Koning Alfred en Koningin Victoria!"

De meester fluisterde een der kleinste jongens iets in het oor, waarop deze z'n vinger opstak en zeide: „Ook Koning Edward VII".

De Koning lachte en zeide: „welke grote dingen heeft Edward VII dan gedaan?"

De jongen boog verlegen het hoofd en stotterde: „ik weet 't niet, Majesteit."

Toen antwoordde Edward VII: „Wees maar niet verlegen, mijn jongen, ik zelf weet het ook niet."

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

Italie zal, vlg. de laatste berichten, met Frankrijk en Engeland aan de Middellandse zeeactie deelnemen.

UIT NEDERLAND.

De financiële medewerker van de Telegraaf meent dat ongeveer 200 millioen van de te converteren Indische lening geen plaats heeft gevonden. In beurskringen gelooft men, dat dit bedrag slechts 180 millioen zou zijn, doch de Maasbode bevestigt het bericht van de Telegraaf. In een belangwekkend artikel wordt gezegd dat de autoriteiten geen gelukkige greep hebben gedaan bij het kiezen van het tijdstip van deze conversie en dat een drie procent Indische emissie bijna zeker een slecht ontvangst voorspeld kon worden.

Door deze mislukking heeft men een nieuw financiëringsprobleem geschapen, dat men echter niet al te tragisch kan opvatten, doch vanzelf sprekend is de kans op conversie van saatsleningen zelfs tegen aantrekkelijke voorwaarden heel wat minder gunstig geworden.

De officiële opening van de Euwe-Aljechin wedstrijd zal 4 October aanstaande plaats hebben in het Wittebrughotel door Minister Slotemaker de Bruine.

De directie van de Holland-Amerikalijn heeft thans vastgestelt dat het nieuwe mailschip de „Nieuw Amsterdam" in de nacht van 10 October 1938 zijn eerste reis naar Amerika zal beginnen.

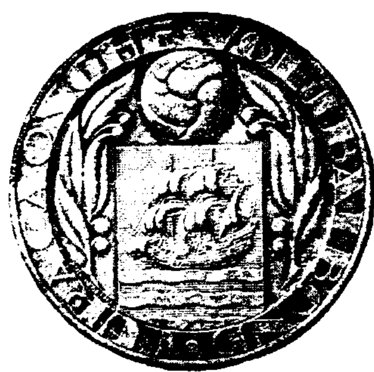
De baggermolen Doejoeng passeerde Aden.

De bekende Ds. van Duyl is uit de N.S.B. getreden.

Uit Weenen wordt gemeld dat de voetbalwedstrijd Oostenrijk-Zwitserland door de gastheren gewonnen werd met 4—3, na een fors gespeelde wedstrijd. In Oslo werd Zondag de wedstrijd Noorwegen-Zweden gespeeld, die door de Noren met 3—2 gewonnen werd.

De voetbalwedstrijd Hongarije-Tschekoslowakije, die in Boedapest gespeeld werd, bracht een 8—3 overwinning voor de Hongaren, die hoewel tamelijk ruw spelend, hun tegenstanders verre de baas waren.

De wedstrijd Ajax — D.F.C. eindigde in een grote overwinning voor Ajax. Het einde kwam met een vijfde doelpunt voor Ajax, waar D.F.C. niets tegenover wist te zetten.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond."

WEDSTRIJD-UITSLAGEN.

Zondag, 19 September 1937.

Jong Holland — R.C.C.	3—1
Volharding — Hollandia	3—0
Jong Curaçao — Be Quick	3—1

COMPETITIE-STAND

A-klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
Volharding	11	10	1	0	24	4	21	1.90
Jong Holland	11	8	2	1	33	10	18	1.63
S.U.B.T.	10	5	2	3	17	10	12	1.20
Scherpenheuvel	10	4	3	3	19	13	11	1.10
R.C.C.	10	3	1	6	7	14	7	0.70
Asiento	10	3	1	6	16	19	7	0.70
Hercules	11	3	1	7	6	25	7	0.66
Hollandia	10	3	0	7	16	23	6	0.60
Transvaal	9	1	1	7	5	19	3	0.33
Reserve A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
S.U.B.T. 2	3	3	0	0	10	3	6	2.—
Volharding 2	2	1	1	0	1	0	3	1.50
Jong Holland 2	4	2	1	1	8	4	5	1.25
R.C.C. 2	2	1	0	1	1	1	2	1.—
Transvaal 2	4	1	1	2	2	6	3	0.75
Scherpenheuvel	3	1	0	2	2	7	2	0.66
Asiento 2	3	1	0	2	4	3	2	0.66
Hercules 2	3	0	1	2	3	7	1	0.33
B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten		punten	gem.
Feyenoord	5	4	0	1	11	4	8	1.60
Atletico	2	1	1	0	5	3	3	1.50
D.C.C.	3	1	2	0	2	1	4	1.33
Jong Curaçao	4	2	1	1	9	4	5	1.25
D.D.V.O.	5	2	1	2	5	3	5	1.—
Be Quick	5	1	2	2	6	8	4	0.80
Hilversum	4	0	1	3	2	8	1	0.25
P.S.V.	2	0	0	2	1	10	0	0.00

Het Bondsbestuur deelt hierdoor mede dat de Vereniging P.S.V. gevraagd heeft zich uit de competitie te mogen terugtrekken; aan dit verzoek is voldaan.

In verband met art. 21 sub 6 d zijn de navolgende verenigingen elk met *f* 5.— beboet, t.w.: Be Quick, D.D.V.O., Hilversum, Jong Curaçao en P.S.V.

Zolang de duisternis zulks toelaat zullen de res.-A-klasse en de B-klasse wedstrijden om half vier en de A-klasse wedstrijden om kwart voor vijf aanvangen.
In verband met het op de Buitengewone Algemene Vergadering van de 13de dezer besprokene, zullen de scheidsrechters de hand streng hieraan houden.

Met ingang van heden zijn de 1e en 3e (en eventueel de 5e) Donderdag van iedere maand als oefendagen aan de C.V.V. Hercules toegewezen.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, **de heer H. A. Dennert, Breedestraat** 181, telefoon 640.

HET BESTUUR.

BEKENDMAKING.

Hierbij wordt bekendgemaakt dat de op 10 Augustus d. j. Voorloopig vastgestelde kiezerslijst van het kiesdistrict Curaçao, zooals nadien door de beslissingen van het Verkiezingsbureau verbeterd, gewijzigd en aangevuld, van 15 September 1937 tot 15 September 1938 definitief van kracht blijft, behoudens alsnog aan te brengen wijzigingen of aanvullingen tengevolge van rechterlijke uitspraken en behoudens aanteekeningen omtrent uitsluiting.

Deze geldende kiezerslijst is voor een ieder ter inzage gelegd ter Gouvernements-Secretarie.

Een afschrift ervan is verkrijgbaar tegen betaling van f. 10.--.

Curaçao, den 15n September 1937.

De Voorzitter van het Verkiezingsbureau,

2-1 M. B. BARTELS DAAL.

Eenige en Algemeene bekendmaking.

Wij maken onze stroomverbruikers er op attent, dat de stroomkwitanties over de maand AUGUSTUS zonder uitzondering voor of op 24 SEPTEMBER betaald moeten worden.

Alle na deze datum niet betaalde Kwitanties zullen door ons worden geïncasseerd, verhoogd met EEN GULDEN incassokosten.

Wij verzoeken onze verbruikers tijdig hun kwitanties te voldoen, ten einde ons niet te noodzaken tot afsluiting over te gaan.

ELECTRICITEITBEDRIJF.
CURAÇAO.

Schepenlijst over de maand September 1937.

22. Irene	Ned.	Haiti, Domingo	Haiti, Domingo.
23. Colombia	,,	P. Colombia	P. Cabello
24. Alemania	Duitsch	Maracaibo	Maracaibo
24. Bodegraven	Ned.	Amsterdam	Cristobal
24. Medea	,,	Maracaibo	P. Cabello
24. Ruahine	Eng.	Londen	Jamaica
24. San Jose	Fransch	Le Havre	Cristobal.

— Tevredenheid met hetgeen wij bezitten is de grootste en de zekerste aller bezittingen.

Cicero.

— Geen rijkdom zo groot als die van een gezond lichaam, en geen vreugde zo groot als die van een rein hart.

Een paar antwoorden.

Verdi, de befaamde Italiaanse componist, woonde eens te Parijs de uitvoering bij van zijn Requiemmis.

Een journalist van naam meende de kunstenaar op zijn manier een compliment te maken. Hij sprak: „Uw **tuba mirum spargens sonum,** uw bazuin met haar ontzettend geluid is in waarheid schrikwekkend. Men zou bijna geloven, dat gij het laatste oordeel voor ernst houdt."

„Ik neem het — aldus het antwoord van Verdi — in alle ernst aan, zoals ik geloof wat de Kerk leert. Hoe een dichter of kunstenaar zonder godsdienstige overtuiging kan zijn, begrijpt ik niet. Het christendom heeft de mooiste werken ingegeven. Zonder godsdienst zouden een Rafaël, een Michel-Angelo, een Palestrina, een Mozart niet geweest zijn wat ze zijn. Indien mijn Requiem enige waarde bezit, dan vindt u de verklaring hierin, dat die compositie het werk is van een man van geloof."

Hoe Sutherland katholiek werd.

In 1919 ging de bekende Engelse geneesheer Halliday Sutherland over tot de katholieke Kerk. In zijn boek „Beleven en Bewaren" stelt hij de vraag, waarom hij katholiek is. „Er bestaat maar een juist antwoord hierop", zo schrijft hij, „en dat antwoord luidt: Door de genade van God..."

Maar dan beschrijft hij, hoe de goddelijke Voorzienigheid hem tot de waarheid leidde.

In het begin van de wereldoorlog las hij het boek van Hilaire Belloc „De weg naar Rome". Door dat werk begon de heilige Roomse Kerk in haar ware gestalte zich aan hem te vertonen. Hij kwam tot de ontdekking, dat bijna alles, wat hij tot dan toe van haar gehoord of gedacht had, onjuist was.

Nu was een jonge dokter, aanhanger van de psychoanalyse in twistgesprek met een katholiek priester, die ook bij de troepen was ingedeeld. Omdat de priester de vaktermen van de moderne psychologie niet kende, werd het een ongelijke strijd. Sutherland mengde zich in het dispuut en verdedigde de katholieke leer over de biecht. Hij toonde aan, dat de biecht het won van de psychoanalyse.

Na het eten nam de priester Sutherland ter zijde en vroeg hem: „Mag ik u eens vragen, zijt u katholiek?"

„Neen, eerwaarde", antwoordde Sutherland.

„Dat God u dan genadig zij", hernam nu de priester, „want het staat gevaarlijk met u".

„Wat bedoelt u daarmee?"

„Wel, u zijt een mens, die de waarheid inziet en ondanks dat er niet naar wilt handelen."

Zonder verder nog iets te zeggen, ging de priester heen en liet Sutherland alleen staan.

„Ik heb hem nooit teruggezien", zo verhaalt nu de bekeerling, „maar het was een pater Redemptorist, en misschien leest hij eenmaal deze bladzijde. Zijn woorden troffen mij als een slag in het gezicht... Ik kon die woorden van de priester niet kwijt worden. Ze volgden mij overal, onbarmhartig en onophoudelijk... **Zo kwam het, dat ik in de club met 'n katholieke vriend over de gods-**dienst begon. Hij gaf mij de raad een katholiek priester op te zoeken. Daar was ik het mee eens... Ik had een somber vermoeden, dat de eigenlijke levensstrijd nu zou beginnen. Maar ik voelde ook, dat mijn broos levensbootje nu voor reparatie in de haven voer."

Zo kwam Halliday Sutherland langs de geheimnisvolle wegen van Gods Voorzienigheid tot het ware geloof.

Smakelijk eten!

Het spreekt van zelf, wanklanken hoor je overal. Zelfs op de beste conferenties, welke gehouden worden met het uitsluitend doel de mensheid te helpen. Maar gelukkig heeft elk concert ook nog andere geluiden. Dat iemand gedurende een week-end verliefd wordt is goed beschouwd natuurlijker dan gedurende de vijf overige dagen in de week. Want dan kom je daartoe niet zo gemakkelijk in de gelegenheid.

Het houden van een picnic mag dienen als een voorbeeld van eenvoud, echter de toebereidselen zijn het nog lang niet altijd. Om een overwinning te vieren moet er eerst slag zijn geleverd. Om van een kip te smullen, moet deze toch eerst gebraden zijn.

Een week-end badgast had een pensionnetje betrokken, omdat het Kurhaus met zijn beurs geen rekening wilde houden. In elk geval, wanneer je uit bent, wil je gaarne bediend worden, anders schiet er te weinig tijd over om van je vrije tijd te profiteren.

De gasten van dit pension zaten des middags aan de table d'hôte verzameld, op het vastgestelde uur, om de beslommeringen van het diner zoveel mogelijk te beperken. De juffrouw van het pension presideerde, zoals gewoonlijk, omdat het dan aan haar stond het meisje voor het volgende gerecht te bellen. Waarvan zij doorgaans een kwistig gebruik maakte, wanneer een schotel ten opzichte van de etenstrek niet voldoende toereikend bleek.

Zij had het meisje al weer gebeld voor het volgende gerecht, maar omdat zij niet voor schriel wilde doorgaan vroeg zij nog even met een deftig stemmetje:

— **Wil een van de heren of dames nog sju?**

De blikken, welke op het sjukommetje geworpen werden, waren zo ongeveer dezelfde als wanneer je naar buiten kijkt, wanneer het regent.

De juffrouw van het pensioen reikte daarna het sjukommetje over aan het dienstmeisje en zeide:

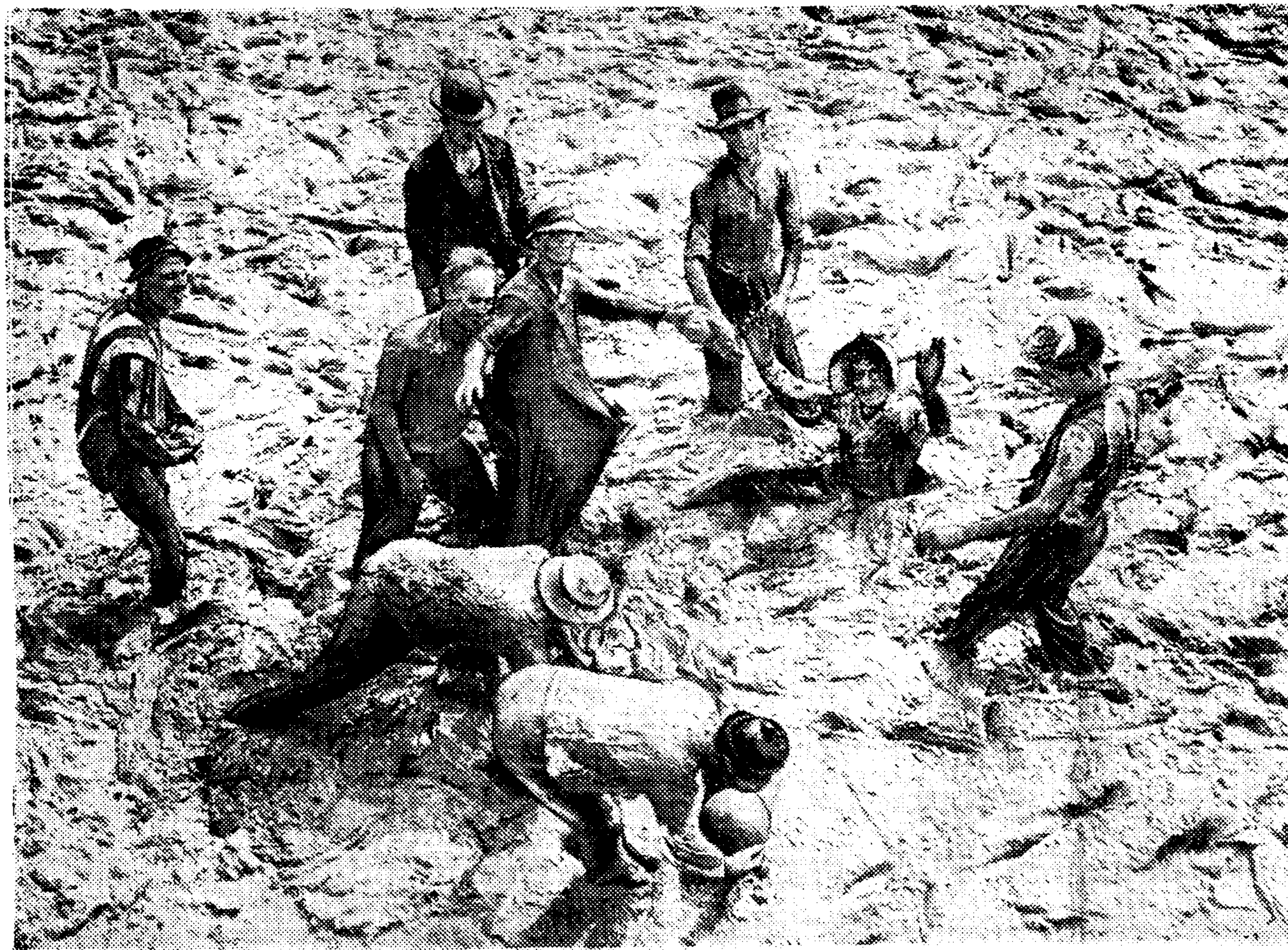
— Gooi ze dan maar over de bloemen.

Geen gebalde vuisten.

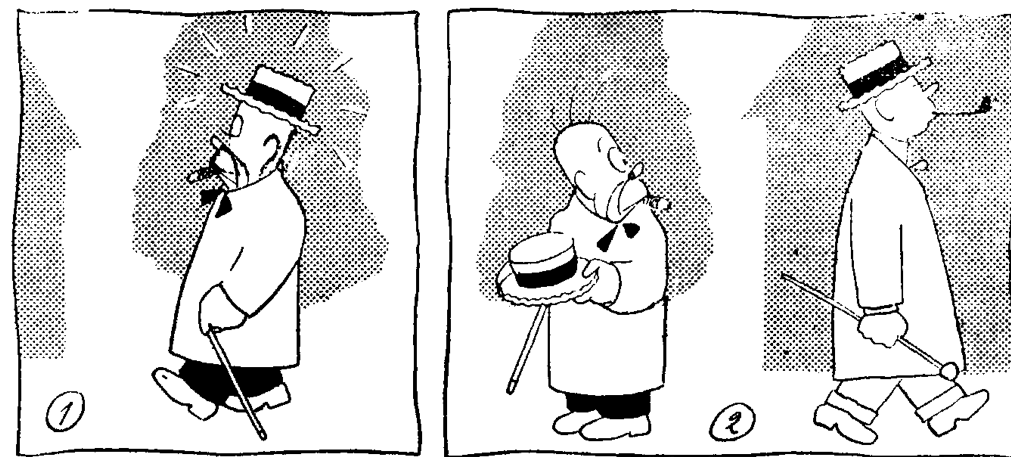
In zijn toespraak tot de 25000 arbeiders, die ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de christelijke vakbonden te Parijs waren bijeengekomen, betoogde Mgr. Gerlier, Bisschop van Lourdes, „Wij willen geen gebalde vuisten, niet omdat we bang zijn maar omdat we innig bedroefd zijn over dit teken van haat en tweedracht. Tegenover hen die beheerst worden door een grof materialisme moet gij plaatsen de geest van Uw actie. Naar het voorbeeld van Hem, Die zich iedere dag op het Altaar offert, voor het welzijn der mensheid, moet gij vastbesloten de heilsleer verkondigen en alle zelfsbelasteraars de armen openen. Zoals Christus zult gij hen door het teken der liefde overwinnen.

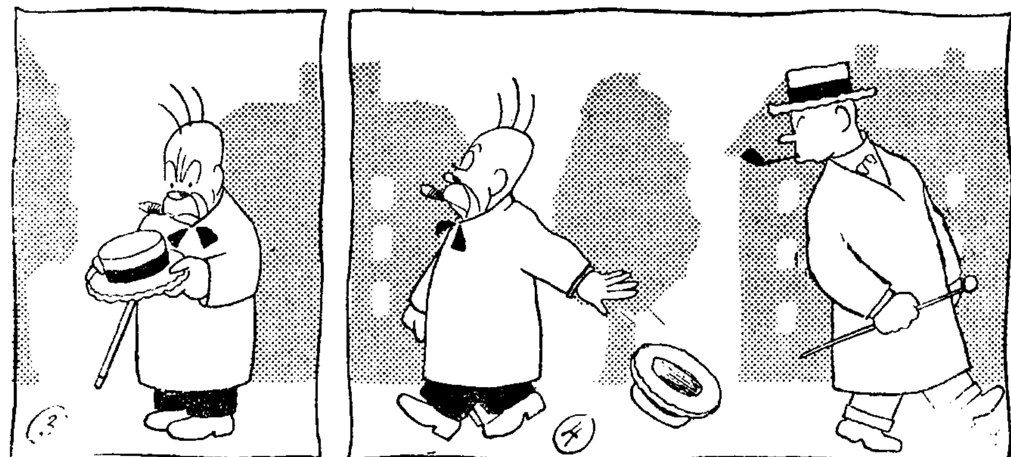
— Iemand vertelde in gezelschap van een man die geopereerd was en in wiens dichtgemaakt ingewand een lepel was achtergebleven. Er werd iemand in 't gezelschap doodsbleek. Men vroeg hem, wat er aan haperde.

„Och, zeide de man, — ik ben ook voor 'n poosje geopereerd; en toen de dokter me nog eens kwam opzoeken, hoorde ik van hem, dat hij zijn parapluie kwijt was..."

VOETBALLEN IN DE MODDER. Een foto van een voetbalmatch in Engeland. De match heeft plaats in het slijk, en de spelers schijnen zich geweldig te amuseren met hun pogingen om de bal te vinden.

DE NIEUWE HOED VAN ADAMSON.